

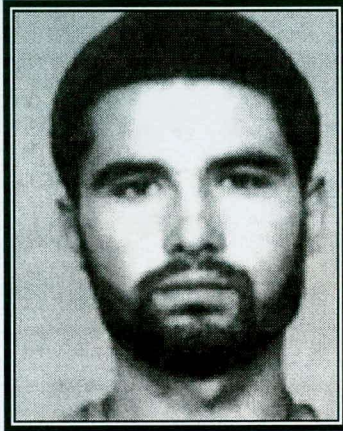

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שלום תמס ז"ל

בן ציונה וניסים

נולד בירושלים

בתאריך י"ט בניסן תשכ"ג, 13/4/1963

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1981

שרת בחטיבת גולני

נפל במלחמת שלום הגליל

בתאריך י"ט בסיון תשמ"ב, 10/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 4 קבר: 9

הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן ציונה וניסים, נולד ביום י"ט בניסן תשכ"ג (13.4.1963) בירושלים. שלום גדל והתחנך בעיר הולדתו. הוא השלים בית-ספר יסודי, והמשיך את לימודיו התיכוניים בבית-הספר "רנה קסן". לאחר מכן, עבר שלום לבית-הספר המקצועי "אורט" ולבית-ספר אקסטרני, ובו למד לבחינות בגרות. חבריו של שלום ציינו אותו כצעיר סקרן, שהתעניין בכל הסובב אותו. יפה-תואר הוא היה, עדין, שקט ומנומס. הוא אהב את טבע הארץ, והרבה לטייל בו.

באוגוסט 1981, התגייס שלום לצה"ל. הוא עבר אימוני טירונות, התבלט ככושרו הגופני ובאומץ ליבו, והוצב לשרת בסיירת חטיבת גולני. כשפרצה מלחמת שלום הגליל, היה שלום עם הכוח שלחם בלבנון. ביום י"ט בסיון תשמ"ב (10.6.1982), כשסייר עם יחידתו באיזור עין-זחלתא, נתקל שלום במארב סורי. התפתח קרב, ושלום נפצע. הוא נחבש והמשיך להילחם, עד שנפגע שנית ונהרג. בן 19 שנים הוא היה בנופלו.

הוא הובא למנוחות בהר הרצל בירושלים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

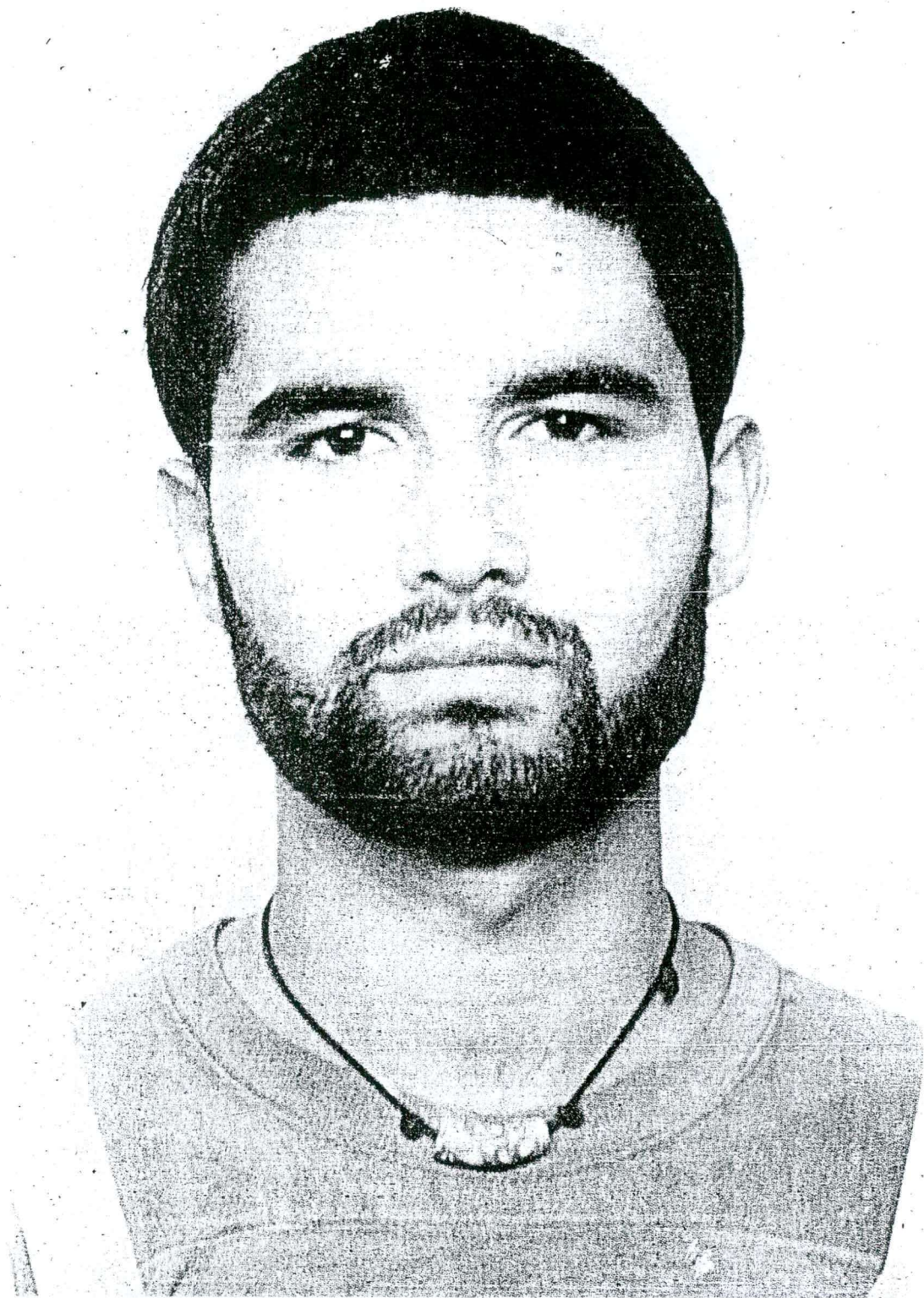
עיריית
ירושלים

שלום השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות.

במכתב תנחומים, ששלח שר הביטחון אריאל שרון למשפחתו, נאמר: "שלום שירת ביחידת סיור של חיל-הרגלים. הוא היה חבר למופת ולוחם מצוין. הוא אהב את הטבע, הנוף ואת חבריו לנשק. חבריו השיבו לו אהבה".

מפקד יחידתו כתב במכתב תנחומים למשפחתו: "שלום היה מקובל על חבריו ומפקדיו. הוא עשה את המוטל עליו בלא דופי, וגילה תושייה ודבקות במשימה לאורך כל הדרך".

טורי שלום תמס

בנם של ציונה וניסים
אח לסילביה, סיגלית ולימור
נולד בירושלים, ב־י"ט בניסן תשכ"ג · 13.4.63
נפל על יד עין-זחלתא ב־י"ט בסיון תשמ"ב · 10.6.82

חברים מספרים :

את תמם פגשנו בסוף המבדקים. עברנו את הטירונות והגענו למסלול. כבר בהתחלה תמם יצא לקורס צלפים למשך חודש ומייד לאחר מכן חזר לצוות.

מספר שבועות לאחר מכן – "שלוס הגליל", נלחמו ב"בופור" והמשכנו ב"הר-ברוך" לכל אורך הגבול עד כביש "בירות-דמשק".

ביום החמישי למלחמה כתבנו מכתבים הביתה, בצוהריים בקרבת הכביש נפתחה עלינו התקפה של מסוקי אויב, שריון וקומנדו סורי, מייד נהרגו אייל וארז והרבה אחרים נפצעו. תמם היה ביניהם – פצוע קל ביד, גידי החובש מטפל ביד והכל בסדר רוצים לחזור אחורה – קמים, – תמם נהרג.

החברים שנלחמו יחדיו
נזכור אותך תמיד.

רמי :

את תמם הכרתי רק כשהגעתי לצוות. בצוות קראו לו תמם. לא ידענו, והוא גם לא סיפר, שבבית קוראים לו שרלי, אך אין זה משנה. בכל מקרה, הוא נשאר בחור שחרחר עם זקן מסודר שעבד עליו שעות בכל יום שישי, ואשף סיפורי הטיולים, סיפורים על טיולים בדרום ובסיני, אותם סיפר בערב, ליד המיטה, או בבוסתן המפורסם.

חגי :

בטירונות יחידה, תמם, ארז ופריגי היו חוליה כמעט קבועה בכל תרגיל. באחד התרגילים הם התרחקו ומצאו פינה לחרופ בה. יוסי, הסמל, תפס אותם ושלח אותם חזרה לבסיס תוך זמן מסוים, הם לא עמדו בלוח הזמנים. לכן, נשלחו שוב לשטח האימונים ובחזרה. כשתמם חזר הוא בכה מרוב מאמץ ועייפות.

אמיר :

ביום הזיכרון נשלחנו תמם ואני לבקר משפחה שכולה. תמם, מלכתחילה, לא רצה לנסוע מאחר שהוא היה צריך לחזור ליחידה, ולכן רצה לנסוע הביתה ולבקר את נועה שלו. לאחר שסיפר לי זאת ודיברנו על כך, הצלחתי לשכנעו שהדבר חשוב למשפחה השכולה, ושנבוא שנינו. וכך, הלכנו ונפגשנו עם המשפחה ונקיינו בביתם. כאשר יצאנו אמר לי תמם:

"תודה אמיר שהצלחת לשכנע אותי, היה כדאי ללכת וחשוב לשני הצדדים ללכת", וכך, פנינו כל אחד לדרכו. לא ידעתי אז, שלדבריו תהיה משמעות אחרת בעתיד.

צנעני :

אחד הדברים שלא אשכח, קרה ב"בזק" בטירונות, בבוחן מסכם של שלב א. התחלקנו לקבוצות אחדות וכל קבוצה נבחרה על סוג נשק אחר. תמם היה בסככה של טיל כתף ואני הייתי בסככה ממול. פתאם, נשמע פיצוץ ורסיסים עפו באוויר. אני, שהייתי בסככה, לא הבנתי מה קורה, רצתי החוצה ודבר ראשון שראיתי היה את תמם שוכב ומסביבו אנשים. בתחילה חשבתי שהוא נפגע, אך מאוחר יותר התברר שלא קרה לו דבר, ובעצם, פלט תמם טיל כתף, שלא באשמתו, והוא נפל מהרעש ומההדף אך, דבר לא קרה לו. כשהתאושש סיפר לי שבבוחן על הטיל ביקש ממנו המ"כ לכוון ולירות וכך עשה. אף לא אחד משניהם ידע שזה טיל אמיתי. לכן, אמר תמם, כל המקרה לא היה באשמתו.

רועי :

תמם קיבל בטירונות פק"ל ר.פ.ג שני והוא לא היה מרוצה, לכן השקיע בלוחמה כדי לקבל פק"ל מכובד יותר, ולבסוף הוא קיבל את המכשיר קשר מיוסי הסמל. תמם נשאר קשר עד סוף הטירונות ובמלחמה שבה עשה עבודה טובה ב"בופור".

חנן :

ביום שבת שלפני המלחמה נסענו לשטחי הכינוס של החטיבה. תמם, אני, וצנעני ישבנו יחד על אותו ספסל. הפקידות שעלו אחרונות לאוטובוס, התלוננו שצפוף ושארין להן מקום לשבת. תמם שמע אותן ואמר: "אין לכן מה לדאוג; בדרך חזרה יהיה לכן כבר הרבה מקום לשבת". תמם אמר זאת ספק ברצינות ספק בצחוק.

דודלס :

בקורס, בזמן הפינוי, אהב תמם לספר על הבילויים עם נועה, וגרם לכולנו להרגיש כאילו הם בילו שם. תמיד במסדרי נשק בשעות הצהריים לאחר אימוני הבוקר היינו מנקים נשק אחד בלבד והואגים להעביר אותו מאחד לאחד בזמן המסדר.

אך זהו השיר
האחרון מכולם...

שיר אחד אהב יותר מכולם: "ייהיה טוב" של יהונתן גפן, ואת זה יזכרו
החברים תמיד.

בשמירה בסיסית היינו מעלים מזרונים למגדלי השמירה ונרדמים עד אור
הבוקר. כשהאחראי היה שואל אם יש שומר היה אחד מאיתנו מדליק
את הזרקור ושוב חוזרים לישון. לשמירה צריכים היינו להתייצב בשעה
שש. אך תמיד איחרנו. באחת הפעמים הגענו מאוחר בעוד הקצין מחכה
לנו. שלום (תמם) איחר יותר מכולם והקצין העלה אותו למשפט. בסופו
של דבר הסתדר הכל.

לתמם היו הרבה ידיעות, ובכל מקום. בכל פעם שנעלם שאלנו אותו
להיכן, והוא היה אומר: למגורי הבנות של אותו הבסיס. כשנשבר לתמם
מהקורס הוא הצטרף כל בוקר לסיורים ב"שכס", עד שהמדריך האישי
שלו התלונן שתמם לא התאמן ומאז הוא לא יצא יותר לסיורים.

ציון:

בקורס צלפים היו הערבים פנויים. החברה מהשייטת לימדו את כולם
קלפים, תמם העדיף להיות בצד, לשיר שירים, או לספר על התיכמונים
שלו עם ברוך פריגי בטירונות.

רמי:

קשה לספר על חבר, שנהרג, יותר קל לזכור אצל החברים הכל ברור חד
וחלק אין סתירות ואין בלתי מובן, לפעמים שוכחים שיש חברים והם לא
איתנו יותר ומדברים וחשובים כאילו הם נמצאים פה איתנו ביחד בחדר,
בתרגיל, במסיבה ובכל מקום אחר. אבל תמיד זה כאב אחר;
זה כאב אחר — קר חם אבל תמיד דומם, החבר שנפל לא חוזר, הוא
נקבר בצעקה, בעולם של דממה ואולי... עולם של עצים של צמחים
ואבנים ומעלה מעלה יש חיים אחרים אך המוות נשאר עולמם של
המתים.

רמי:

תמם אהב לשיר ואז שרנו ביחד:

החיים הם שירים

ושירים הם חיינו

לשיר שיר אחר שיר

לבד... לאט... אבל בטוח

ולחשוב ששרנו הכל אבל...

רק עוד שיר אחד ענק

נשאר...

רבֹּנוּ שֶׁל עוֹלָם

אָנָּה, הַגִּבֵּר עֲצַמַת אוֹתוֹתֶיךָ
כִּאֲנִי

לֹא שׁוֹמֵעַ, לֹא יוֹדֵעַ, הָאֵם
שׁוֹב תִּקְעֵת פָּרַח בְּרִזָּל בְּדֹשׁ
הַאֲנִטְנָה. אַתָּה עֲדִין כֵּל כָּד. לָמָּה
אַתָּה כֹּה רַכְרוּכִי, לָמָּה אַתָּה תִּמְיֵד
אֲזַרְחִי. הָאֵם אָנִי נִשְׁמָע הֵיטֵב, עֲבֹר,
עֲבֹר גַּם אַתָּה נִשְׁמָע קִטּוּעַ, אַתָּה
נִשְׁמָע פְּצוּעַ, אַתָּה

בְּעֵמֶק מְאָרְצוֹ הַקְּפִיִּית. הַרִים
וְכַנְרַת אַחֲרָת. אָנָּה

הוֹדַע עֲצַמַת אוֹתוֹתֶיךָ, בְּמִכְ"ם
לֹא רוֹאִים אֶת פְּנִיֶךָ, מִדּוּעַ
אֵינְךָ מְזַחֵלֶם, מִדּוּעַ אֵינְךָ

נִלְחָם, הָאֵם לְשַׁלַּח אֶלֶיךָ סִיּוֹר מִמֶּנֶּע, אָנִי
מִלֵּא אֲמוּנָה

שְׁלֵא נִגִּיעַ וְלֹא יִחְזֹר. פְּצַע
שְׁחֹר. אָנָּה הַחֲלֵשׁ
עֲצַמַת אוֹתוֹתֶיךָ.

אֲמִירֵי הַבְּרוּשִׁים לַעֲת עֲרֵב
לְשׁוֹא לוֹאֲטִים שְׁמָד, וְכוֹכֵב
הַצִּפּוֹן הַבוֹדֵד, אָנָּה
יְנוּט אֶת צְבָא עֲגֻלוֹתֶיךָ
לָאֵן הוּא יוֹבִיל בְּהֵן אֶת

אָנָּה עֲצַם אֶת עֵינֶיךָ, עֲכָשׁוּ אָנִי
שׁוֹמֵעַ. רוֹת. אַתָּה יָכוֹל סוֹפִיִּית.
לְמוֹת. אֵב שְׁכוֹל, אָנִי כִּכֵּר לֹא
מְרַגִּישׁ

דְּמַעוֹת הַחֲרָף עֲלֶיךָ יִגִּידוּ קִדְיֵשׁ.

בארי חזק